

[Nina Andersen.]

statstilskud som et hvilket som helst andet hus. Den fulde leje betales, det koster 119 kr. om måneden at bo der, men de fleste af mødrene derude har efter lovgivningen ret til tilskud, fordi de er enlige med et barn, og kommer derved ned på en leje af 100 kr., ved siden af hvilken de selv betaler varme og lys. Der er ikke tale om, at der hertil går penge, som kunne være anvendt til andet, men selvfølgelig kunne man anlægge det misundelsens synspunkt: Hvorfor skal de have det bedre end vi? Imidlertid, engang måtte man jo begynde, og når man ikke kunne tage det hele på een gang, begyndte man med noget, som jeg synes er fuldt forsvarligt.

Den anden bemærkning blev fremsat af det ærede medlem fru Erna Sørensen, der talte om dette misforhold til børnesagen og udtalte, at der havde været et overgreb fra mødrehjælpen i en adoptionssag.

Nu har den højtærede socialminister ganske rigtigt henvist til dette nummer af „Børnesagens Tidende“, hvori der findes et svar fra mødrehjælps side, men jeg kan ikke lide, at der ikke i folketingstidende skal findes et svar på det, der blev sagt, og derfor vil jeg gerne med den højtærede formands tilladelse citere, hvad der om denne sag står i mødrehjælps svar, og hvorefter det fremgår, at der ikke fra mødrehjælps side er sket noget overgreb. Der står:

„Med hensyn til det af Børnesagens Fællesråd nævnte „overgreb“ overfor Hjørning spædbørnehjem skal følgende anføres: Bestyrelsen for det pågældende børnehjem henvendte sig den 16. november 1953 til undertegnede Vera Skalts for at drøfte spørgsmålet vedrørende samarbejde mellem børnehjemmet og mødrehjælpen i Aalborg. Børnehjemmets bestyrelse var utilfreds med, at mødrehjælpen i Aalborg i de seneste år ikke havde anbragt børn på børnehjemmet; men såvel bestyrelsens formand som hjemmets forstanderinde indrømmede ved den pågældende lejlighed, at de direkte havde frarådet mødre, der havde henvendt sig til mødrehjælpen med anmodning om adoption, at henvende sig til mødrehjælpen igen, idet forstanderinden „havde et hjem“. Når henses til, at børnene af mødrehjælpen var anbragt

midlertidigt på hjemmet for at give moderen en rimelig betænkningstid, og for at man kunne foretage de ovennævnte undersøgelser inden barnets anvisning til adoption, må det forekomme vanskeligt at forstå, hvorledes Børnesagens Fællesråd kan tale om et „overgreb“ fra mødrehjælps side.“

Det drejer sig altså om børn, som er anbragt der, indtil man finder ud af, hvor de skal bortadopteres, og så siger man til de mødre, der først har henvendt sig til mødrehjælpen for at få deres børn adopteret bort: nej, I skal ikke gå tilbage til mødrehjælpen. Dette kan i hvert tilfælde ikke kaldes overgreb fra mødrehjælps side, og jeg synes, det bør citeres.

Endelig kan jeg til slut ikke tilbageholde en bemærkning, som jeg ville have gjort i første omgang, hvis jeg ikke havde syntes, at jeg måtte skære min tale ned, nemlig dette, at af de frivillige opgaver, mødrehjælpen i København har taget op, er den nye opgave med familierådgivning vigtig. Der er foreløbig, synes det mig, et for lille materiale at lovgive på, nemlig lidt over 500 tilfælde, men det ville forekomme mig lykkeligt, om man ved en ikke-københavnsk mødrehjælpsinstitution kunne tage det samme arbejde op, så vi fik et sammenligningsgrundlag og dermed bedre mulighed for på et senere tidspunkt, hvis man ellers bedømmer sagen på samme måde som jeg, at indrangere denne opgave mellem mødrehjælps opgaver.

(Kort bemærkning).

Erna Sørensen: Jeg takker det ærede medlem for det citat, der blev givet af mødrehjælps svar. Jeg takker også den højtærede socialminister, fordi socialministeren så venligt ville tage spørgsmålet med ind i drøftelserne i det udvalg, som formentlig bliver nedsat. Jeg føler mig ikke helt overbevist om, at sagen er klar, idet jeg går ud fra, at en henvendelse fra børneforsorgen ikke sker uden tilstrækkelige undersøgelser. Jeg kunne tænke mig, at der er et eller andet, vi ikke har fået frem her, og jeg takker for, at vi kan få det i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.